

G. István László

Anyaföld

Ha elvágysz innen, vissza ne nézz. Az egész csak egy fehérbőrű, szeplős kar, bicepszen-tricepszen az izmok domborzata, amin tudod, hogy a magyar hegyek vonulata domborodik. Befeszítéskor egy tetovált rajz válik láthatóvá, a mi keresztünk, álmunkban Krisztusé, ébren horogkereszt. Megcsap a savanyú, pálinkás lehelet, ahogy odahajol hozzád hazádban a hit. Ha elvágysz innen, ne szégyelld. Nincs helyed a sanda méricskélések között. Egy medence nélküli test az ország. Hiányzik törzse-lába közt a csont, a hús, a mozgató ideg. Amerre mozdul, arra nincs irány. Levegője is megáporodik. Mégis egy medencében élünk. Mindegy, hogy Kárpát-vagy uszoda. Klórszagú és belehugyoztak láthatatlanul. Vezetői úszómesterek. Szőrös mellükön aranylánc. Sípolnak nyugtalanul. Ha elvágysz innen, mintha fejedből vágynál el, feszít a koponya. Álmodban dadogsz csak róla: ez a haza, ez a haza. Dologtalan tempózás, ez maradt, fürdőgatyád túl bő, bokádra hull. Mielőtt kimásznál, meg kell találnod. Csípi szemed a klór, vadul. Ha elvágysz innen, ne szégyelld, hogy klóros a könny, hogy orrod is folyik. Amit itt szeretsz, az a szeretet megáporodik.

Ha visszavágysz ide, vissza ne nézz. A János-hegy, a Gellértről legurított szuroktest zuhanása formálja honvágyadat. A Vérmező dadogása. A Városmajorban kivégzett árnyak kivégzés előtti botladozása. Egy naplemente a Kissvábhegy fölött, aminek színe bevérzik belül. Amire emlékezni fogsz test nélkül is, ha arra sor kerül. Itt gyűjtött gesztenyék. Tenyérbe

szorított mini koponyák. A kivilágított Lánchíd fénye vezet sötét árkokon át. Ha visszavágysz, ne szégyellj. Itt annyi őszt jött nyárra, annyi tél az ősztre, hogy az évszakforgás ritmusát minden a tájhoz kötözte. De hiába keresed a tél után a tavaszt. Ez az átlendülés valahogy megakaszt. Ha visszavágysz, meg kell tanulnod tavasz nélkül élni. Életben maradásod ez a vakfolt védi. A föld, ahova vágysz, vakhited ámokfutását kíséri. Tanuld meg szeretni is. Tanulj meg anyád szemébe nézni.

Hangya

42

A bukott ember egy hangyát nézett kitartóan, nagy szorgalommal. Nem értem őket. Csakis dolgozó lennék, nem hím, nem királynő. Ivadékgondozó, fészekkarbantartó, élelemszerző kasztba születhetek. De mi dönti el? A táplálék, amit lárvaként kapok: annak mennyisége, állaga. Vagyis az ivadékgondozó dönt arról, én is ivadékgondozó leszek-e. Nagy felelősség. Elvállalhatom-e? Úgy nézte a hangyát, könnyező szemmel, mint aki bármit vállal, döntésének következményéért nem felelhet. Akkor ez semmiképp. Lássuk, mi van még. Nem eszem semmit, hetek óta. Nem tudom, mi táplál. Hogy lehetnék akkor élelemszerző? Amíg ezt mondta eltakarta a száját. Marad, hogy karbantartom a fészkeket – vaksin hunyorgott körbe. Arra kérlek, mutass valahol egy fészket, csak egyetlen egy fészket, ami az enyém lehet.

Zöld moszatok

A bukott ember úszósapkája
a haját annyira szorosan tapasztja
a koponyájához, hogy a sapka
szinte belenő a bőrbe. Nincs
úszószemüvege, de valami
hályog nő a szemlencséjén, befelé
alig szűrődik bármi fény, de
kifelé folyton átdereng a Nap
nélküli ég egyszerre homályos
és vakító fénye, mint aki egyszer
majdnem belehalt egy felismerésbe,
és most a büntetés, egy lüktetés
nyomáskülönbsége, kifelé árasztja
az emlék helyén maradó üresség
mindenkit elriasztó tompa és
megfejthetetlen üzenetét. Amikor
úszni kezd, az olyan, mint két
part nélküli rév között ingázó
hajó, hulláma valódi, de észrevétlen,
mindig zavarosabb körülötte
a víz. Rengeteg halott élőlény
bukkan fel nyomában: halak, ráják
apró vízgyíkok. S a víz felszínén
mint Isten tekintetén egy nem
várt elszíneződés – leírhatatlan
rajzolatban terjednek a romlást
ígérő, semmilyen emléket fel nem
idéző, álmokat mérgező zöld moszatok.

Egy kiflivég

A bukott ember egy kiflivéget mártogatott valami italba, ami félig kávénak, félig kólának tűnt. Így kezdődnek a reggelek. Nem kell az émelyével többet egész nap törődnie. A politikai közérzetének tökéletesen megfelel. Társuljak hozzá. Valami kibúvót kerestem. Én csak húson élek meg zsíron, szalonnán, belsőségeken. Ő miből él? Kuttyákat sétáltat póráz és nyakörv nélkül. És nem csavarognak el? Valami rejtélyes okból mind engedelmeskedik neki. A bukás delejez. Aki az embereket irányítja, az is csak bukottan teheti. A kóla vagy kávé kilottyant a kopott, repedezett padlóra, beszivárgott a réseken. A kiflivég, ami maradt belőle, felborult hajóként úszott a tetején. A bukott ember a papucsával széttaposta. Akkor vettem észre, hogy az orra, pont mint a kiflivég, benyomódva, alakatlanul kenődött szét az arcán. Hogyan vesz ezen keresztül levegőt?

44

Tatár Sándor

Héraklész próbái? Ugyan már!

Mondd a lábáztató lavórnak:

„Mi lesz a hullámverés hangjával?!”

Mondjad az ecetfának:

„Teremjen rajtad holnaptól naspolya!”

Mondd a hiszékeny baleknak,

hogy amit hall, az talán nem egészen úgy van.

Mondd a virágos, műszálas otthonkának:

„Legyél domina!”

(cs)IPÁt hörp... dörgölni

A hajnal reggel már; nekem persze még éjjel,
A rácsszerk. kegyetlen az ilyen tévetegfélékkel.
És mivel vár a nap? Ásítás, túl a kávé.
Jó, hogy nem lesz sosem Lexusom, puccparádém.
Egy merő lihegés. És mégis megelőznek.
S letarolják mohón a nő- s pénzlegelőket.
– Senkit nem gúnyolok. Csak énnekem ne kelljen.
Megértem & elhiszem: az énekem se kellem.
Megszoktam már: köröttem zömmel merev emberek.
Én meg a vén clown – későn fekszem, nehezen kelek.

Huhú(szt)

Tökre veszélyes a rom: lám, mit üzenget a rém!

Drága Ferenc, Te nagyon tudtál valamit
már akkor, csak ezt a disztichontól
elszokott fülünk skandáló örvendezése
elfedi, vagy valaminő bátortalanság
homályba burkolja előlünk,
holott
megkérdezhetnők (sőt *meg kellene*):
miért van szükség hátborzongató
kísértetszenárióra ehhez, és miért egy
lebegve integető rémalaktól kell megtudnunk,
hogy hatni, alkotni, gyarapítani
a haza üdvére
derekabb dolog, mint lopni, hazudni, gyarapodni,
verve mellünkön a nemzetiszínre pingált hájat?!

Mezei Gábor

t. rendszeres színhely

gyümölcsként a növény
magjába visszatér,
a csont héja megfeszül,
front vonul át, gép landol,
a légnyomás nő,
a műtött izületekben
ilyenkor állandósul a sajtás.
a fedélzeten üres,
törtszínű bőrönd,
egyetlen telefon cseng
a matt műanyagburok alatt,
van térerő,
a bőrülések körül,
a sejtes ablakokon
beeső napfényben
tömör szállópor,
a szivacsos levegőtől
még sokáig stabil a géptörzs.
abban a néhány,
mégis egyszerre lepergő,
nehezen feledhető másodpercben,
az adrenalinszint emelkedésének
jótékony hatása miatt
a szédülés határán
mindent elönt
a hirtelen bizonyosság,
ami történik,
visszavonhatatlan, a fájdalom
menetrend szerint érkező,

az ízületet hasító
lúktetése közben már
megkezdődik a tervezés fázisa,
következő hullámai
mégsem elkerülhetők.
a duzzadt bokát
még rögzítés előtt
simára borotválva
nem ragad a gipszbe a szőr,
eltávolításakor,
a fehér cső belső falának
kezdetben a vádli követő,
majd a gyorsan fogyó
lábszáron lötyögő, sima felületén
nincs szerves nyoma
a hetekig tartó,
a dolgok végkimenetelét
illető kétségeket
teljesen kizárni soha nem képes
várakozásnak.
az ablakok alsó részén
apró lyuk, gyakori pára,
a vákuum ernyedése
a nyikorgó panelek között,
fokozódó, pállott meleg.
a bőr enged,
a kárpit ráncai mélyülnek,
a szivacs fárad,
a bőrönd egyre sárgul,
a hajszálvékony,
keresztben húzódó repedés
mindjárt beforr
a szűkülő légtérben,
az egyenletesen felpuhuló
berendezés
maradékai között.